

RAPPORT

J-20 VM

2004

J – 20 VM RAPPORT 2004

Det har nu gått 2 år sedan förra större J-VM rapporten. Och bakgrunden till denna är just att försöka göra en rejäl uppföljning på den förra för att se vad som hänt och var vi är på väg. Då den förra skrevs kom undertecknad från J-VM med 81:orna där det blev en fjärdeplats och från VM:et med 82:orna där laget slutade på en sjätteplats. Detta trots att båda årgångarna egentligen på väldigt många sätt gjort två riktigt bra turneringar. Syftet med förra rapporten var att få igång en diskussion inom svensk hockey om vad som saknas oss, hur det kommer sig att vi tycks komma längre och längre ifrån pallen på juniornivå, vad det kan få för konsekvenser längre fram på seniornivå och framför allt hur vi ska vända skutan åt rätt håll.

Det som krasst konstaterades i förra rapporten var en rad saker. JVM resultaten är frukten av svensk hockey under 10-12 år, frukten av vad spelarna fått med sig genom pojk- och juniortiden. Svenska spelare har nog så bra grundteknik som de flesta andra nationer, egentligen kanske bara ryssarna framför oss. Speluppfattningen är mycket god, här ligger vi topp. Däremot saknar vi den rätta energin i skridskoåkningen och det fysiska spelet. Här har vi både amerikaner, finnar och ryssar framför oss. Vi kommer till spel med förhållandevis småväxt försvar. Snittet för våra –81 backar låg på 84.5 kg. Detta skall jämföras med de 90-91 kg som ryssar, finnar, tjecker och canadensare besitter. Det är en väldigt stor skillnad. På forwardssidan låg vi bra till, strax över snittet med kraftfulla 87.5 kg. Svenska laget sköt mest av alla lag men var sett till effektiviteten nästan sämst. Vi behövde 14 skott för att göra ett mål, bara fransmännen var sämre. Canada var effektivast med 6 skott för ett mål. Gällande att släppa in lite mål, spela powerplay och boxplay var Svenska lagen i världstopp sett till statistiken.

Kändes som att förra rapporten fungerade som något slags startskott. En arbetsgrupp sattes ihop bestående av kompetenta tränare från olika nivåer för att börja bena ut saker och ting. I den gruppen satt bl.a. Tommy Boustedt, Torgny Bendelin, Gunnar Svensson, Charlie Wedin, Pecka Wågström och Magnus Hävelid. Benandet resulterade i ett lyckat stormöte på Bosön i december –02, där i stort sett hela hockeysverige var representerade. Enigheten var mycket hög under den dagen. Sportchefer, tränare, NHL scouter (med ett hjärta som faktiskt fortfarande klappar för svensk hockey) var enig och lyckades både ringa in de grundläggande bristerna och dessutom konkreta förslag till hur vi skall åtgärda dessa.

Bristerna som ringades in var framförallt brister i flera av hockeyns grundläggande moment och då framförallt energin i skridskoåkningen och det fysiska spelet, hela attityden till detta med målgörande och den mentala tuffheten. Det konstaterades att allt detta måste börja grundas redan då spelarna tar sina första skär i en rink och att nivån på ungdomstränarna måste höjas. Konkret är just nu att ett projekt med anställda distriktskonsulenter är i sjösättande. Dessa skall bland annat se över träning och inriktning ute i landets all klubbar. Utbildningsstegen är under granskning och förändring. Vi tillåter numera tacklingar från 12 års ålder, en sänkning med 2 år. Vi har höjt TV-pucksåldern ett år. Det ställer till en del praktiska små bekymmer men syftet är att låta alla killar vara med på banan ett år till. Helrätt. Vi ska inte ha 13 åriga killar som ger upp hockeyn för fotbollen bara för att de inte kom med i Sverige-pucken, förturneringen till TV-pucken. Vi behöver en bredare rekryteringsbas än vi haft de senaste åren. Det är sanningen.

Dessa positiva konkreta åtgärder kommer vi garanterat skörda frukter av längre fram, om 3-4 år. Men efter att skådat årets JVM kan undertecknad konstatera att detta inte är tillräckliga förändringar. Jag tänker återkomma till detta längre fram.

JVM 2004

Resultatmässigt blev vi som alla vet 7:a. Det är kanske inget direkt att jubla över men vad denna årgång presterade under årets turnering måste jämföras med vad den lyckats med tidigare. Då kan vi inte annat än konstatera att den gjort en stark turnering. Nu kunde laget spela jämt med de absolut bästa nationerna, men har trots detta en bit kvar för att besegra dem. För två år sedan blev 84:orna 9:a i VM för 18 åringar och var ytterst nära att faktiskt ramla ur A-gruppen.

Alla som är någorlunda insatta i internationell juniorhockey vet att nationernas olika kullar är olika starka. Backar vi bandet för Sveriges del några år hade vi en mycket stark 80 kull med bl.a. Henrik Z, Bröderna Sedin, Christian Berglund. Ur denna kull spelar redan 6-7 spelare i Nordamerika. Denna årgång vann EM som 18 åringar men blev inte bättre än 5:a på VM, på hemmaplan. 81:orna var individuellt aningen svagare. Här hittar vi faktiskt bara 6 spelare som nått yttersta eliten från det laget. 2 av dem är i Nordamerika och 4 spelar i elitserien (N Kronwall, A Holmqvist/ D. Ljungqvist, B Melin, M Wennerberg, F Sundin). 82 var något starkare igen med redan 10 spelare redan elitserien och Nordamerika. 8 av dem var med redan undre 81:ornas VM. 83 –84 kullarna får vi se hur de utvecklas men redan nu kan vi konstatera att de ej är i närheten av våra 80:or.

Blickar vi mot de andra länderna ser vi liknade vågor, Finland starkare 81-82-83 men aningen svagare 84. Canada och USA kanske just nu starkare än på länge. Framförallt USA. Ryssarna hade toppkullar i framför allt 82 och 83:orna. Tjeckerna riktigt starka 81:or men svagare de senaste åren. Det går som sagt i vågor.

Den nation som har absolut minst skillnad mellan sin toppar och dalar är utan tvekan Canada. De vinner oftast och mest de största mästerskapen både på juniorsidan och seniorsidan. Längre fram tänker jag beröra detta. Frågan är om vi har vi lärt något av dem – de har ju stort sett regerat i 40 år (tillsammans med ryssarna under ett par år tionden). Självkritisk kan jag säga att de sedan ett tiotal år försökt lära sig mer av oss, än vi av dem. Detta är ju egentligen märkligt då de faktiskt varit ledande nationen och inte tvärtom. Ju mer undertecknad blivit insatt i den internationella hockeyn känns det som att vi saknat den rätta ödmjukheten för att bli bättre. Vi och vår svenska stil och vårt svenska sätt att göra saker, är bra till stora delar men det är dags att vi vaknar till och ser efter vad vi kan lära av de världsledande inom vår idrott!

Jag minns ett föredrag av Harald Lyckner för 6 år sedan. Han var förbundskapten för det Svenska 78 landslaget och de hade blivit 7:a i VM. Analysen var stenklar: Vi sviktar när det gäller. Saknar rätta modet och offervilja. Vi hade fullt upp att försöka besegra Schweiz redan då. Vi måste tuffa till juniorhockeyn. Killarna måste få spela fler matcher då ribban ligger på 2.40. Flera av hans bästa spelare hade ägnat hösten att till att titta på hockey, från bänken, i A-laget. Storstjärnan Marcus Nilsson, nu i Florida Panthers, hade spelat 8 matcher fram till JVM.

Och vad har hänt sedan dess? På den aktuella juniorsidan, inte ett smack!

Det känns som att stora delar av hockeysverige tror att vi är ytterst världsledande inom denna sport. Men verkligheten är den att det händer stora saker runt omkring oss medan vi själva står och tittar på!!!

Statistiken

Undertecknad har förgäves sökt efter den lagmässiga statistiken för att kunna göra jämförelser. Då 81 och 82 var i finalspel blir dock resultaten ej riktigt jämförbara. Bland det som ändock fångats upp är målvaktstatistiken. Där jag konstaterar att vår Joakim Lundström gjort en riktigt bra turnering. Han stoltar med de mycket starka 93.3 %. Med detta är han tvåa bakom Montoya i USA som hade 94.44, då vi tittar på de som var förste målvakter.

Det som också fångats upp är att det Svenska laget sköt 209 skott på mål och gjorde 21 mål. Det behövdes således 10 skott för att göra ett mål. Detta är klar förbättring. För 81:orna var samma siffra 14 skott. Med detta hade vi då bara fransmännen bakom oss. Canada var då effektivast med 6 skott för ett mål. Denna Svenska förbättring kan bero på ett par saker. Det ena kan vara att skyttet varit bättre. Den andra faktorn kan vara sättet laget spelade på. Årets Svenska lag har spelat lite mer defensivt och satsat på kontringar i större utsträckning. Denna typ av ishockey ger många gånger hetare målchanser med 2 mot 1 och 3 mot 2 lägen.

En riktigt intressant sak är att jämföra tyngden i de olika topplagen i årets VM. Detta bara räknat på de killar som varit med och spelat i sina respektive uppställningar:

<u>Nation</u>	<u>Back</u>	<u>Fw</u>	<u>Lagsnitt</u>
1: Canada	93.6	89.2	91.4
2: Tjeckien	92.8	86.9	89.85
3: Slovakien	89.3	87.3	88.3
4: USA	86.9	87.4	87.2
5: Finland	87.0	85.1	86.0
6: Schweiz	87.3	85.4	86.35
7: Ryssland	84.8	83.6	84.1
8: Sverige	84.1	84.0	84.1

Innebörden av detta är att en svensk juniorback ställs mot ett anfall som i genomsnitt är mellan 2 och 5 kg tyngre. Den Svenske anfallaren ställs mot försvarare som oftast är mellan 3 och 7-8 kg tyngre. Kan detta ha någon inverkan på de Svenska juniorVM resultaten? Svenska lagen, 81-82, var förhållandevis lätta, men detta lag är ännu lättare.

De avgörande matcherna

Svenska laget var millimetrar från att få spela kvartsfinal. Där anser jag att laget hade haft mycket stora chanser. Tjecker och Finnar kan vi definitivt slå med årets upplaga. Marginalerna till att nå kvarten var inte större än att hade laget lyckats hålla 3-3 mot Ryssen hade vi varit där. Hade vi klarat att hålla i 3-3 mot USA hade vi också varit där. Men båda dessa matcher avgjordes med ca 3 minuter kvar att spela. Mot Ryssen med oflyt. Vinkelskott som tar på en svensk klubba och styrs rakt upp i taket. Mot USA har vi PP. Slänger i väg puck, Tappar 4 man och kontrung 2 mot 1 för Jänkarna. 4-3 torsk ett faktum. Chansen fanns mot slovakerna men det krävdes seger. Men ett storväxt slovakiskt försvar höll undan. 0-0 med någon minut kvar tog svenska ledning helt rätt ut sin målvakt och satsade på ett avgörande. Mål i egen tom bur och matcher om 7:e plats väntade. De berömda marginalerna ÄR väldigt små. Men gör du grundläggande saker riktigt bra brukar du kunna få de avgörande små marginalerna med dig. Låt oss gå in lite närmre på de enskilda matcherna.

Mot Ryssen hamnar vi i underläge med 0-2. De gör båda målen i powerplay i första perioden. Då Ryssarna får ledningen är de oerhört svåra att besegra. Att komma tillbaka är oerhört starkt. Men eftersnacket handlade mest om att vi tog alldeles för många s.k. onödiga utvisningar och att det var de som i slutändan fällde oss. Inte bara med de första målen utan också på att laget får slita hårt i fel ände av banan och att flera spelare får slita oerhört mycket. Det tar ut sin rätt på internationella vatten över 60 minuter.

Mot USA började det på samma sätt. Vi tar en onödig utvisning redan efter en minut (vi tog ytterligare ett antal även i denna match) och mot världens bästa J-20 lag straffade det sig omedelbart och vi var i brygga direkt. USA följde upp detta PP med att forechecka ursinnigt och fullfölja stenhårt i varenda situation. 0-2 kom sedan som ett brev på posten. En svensk ängslig back ska hämta puck i hörn. Utan att titta upp skickar han i väg pucken till en helt fri USA spelare bakom förlängda som i sin tur enkelt frispelade en annan framför Sveriges bur. Skott och retur i mål. Det blir tungt att mot dessa nationer sätta sig i dessa lägen. Trots detta spelar Svenskarna upp sig och visar både att vi kan spela härlig hockey och har stark lagmoral. Laget gav aldrig upp och gick ikapp till 3-3. Då vi sedan fick numerärt överläge med ca 4minuter kvar hoppades vi på ett avgörande. På isen har vi några av de som spelat mest i elitserien. Men tyvärr är vi ej vare sig tillräckligt noggranna eller modiga med pucken, skänker bort den och tappar dessutom 4 man som är på väg fram. USA får ett 2 mot 1 läge och utnyttjar detta skickligt till att göra det avgörande 4-3 målet.

Mot Slovakerna var pressen stor på de svenska spelarna. Med den mentala pressen på axlarna och med de tuffa holmgångarna mot både Ryssarna och USA i ryggen fanns inte rätta kraften att slå hål på Slovakerna.

Med detta kan vi ställa oss en rad intressanta frågor:

Hur kommer det sig att vi återkommande tar så många "onödiga utvisningar"? Begriper vi inte bättre??

Hur kommer det sig att vi i viktiga skeden bara går in och slänger iväg pucken? Det måste väl spelarna begripa att det inte går...!

Hur kommer det sig att de flesta svenska forwards nöjer sig med att ta taffliga handledskott utifrån dåliga vinklar då alla vet att det knappt görs några mål därifrån? Det är ju i sektorn det avgörs!

Ska vi inte palla med fysiskt att spela 3 tuffa matcher på 4 dagar? Är vi inte bättre tränade än så?

Hur kommer det sig att spelarna inte pallar trycket bättre då vi ska in och slå Slovakerna? Dessa måste vi ju ändå kunna slå..!

Hur kommer det sig att en svensk spelare glider sista 10 meterna till bålet medan en Canadick eller Jänkare ger järnet till detsamma som om det vore det sista han gjorde i hela sitt liv?

I svaren på dessa frågor hittar vi flera av orsakerna till att vi just nu inte kommer närmre pallen än vi gjort de senaste åren!!

Vi är ju bevisligen med i samtliga kullar bra upp till ca 16 år. Som det är nu seglar sedan de andra nationerna sakta men säkert ifrån. Det gör saker just nu som inte vi gör med våra spelare från 16-17 till 20-21 år. **Jag anser att det i första hand är fel på våra spelares miljö under dessa år – inte på spelarna. Miljön och evolutionen formade dinosaurierna till de bestar och giganter till djur de blev, liksom vår miljö och vårt sätt att försöka utveckla, formar våra spelare!**

Den Svenska Junior VM spelaren

Den genomsnittlige spelaren kommer till VM med ungefär följande bakgrund. Första året som B-junior möter han äldre spelare. Får relativt mycket istid. Spelar ca 30 seriematcher. Har kanske 10 till om laget går till slutspel. Då många av spelarna kommer från riktigt starka J-klubbar räcker det med att spela hyfsat i många matcher och ändå vinna med en 3-4 puckar.

Andra året blir han upplockad till J-20 truppen. Han får bra med istid och spelar ungefär lika många matcher som första året. Han får visa upp sina konster inför de närmast sörjade, föräldrar, syskon och flickvänner. Han har fram till nu spelat någonstans mellan 75 –85 matcher om poäng.

Tredje året hamnar han mitt emellan A-laget och juniorlaget. Med Svenska ögon ett rätt så bra år. En hel del träning med A-laget och mycket spel i juniorlaget. Han får då och då känna på elitdoften genom att sitta på bänken i A-laget. Då och då på bekostnad av att han missar J-matchen. Han spelar lika många matcher detta år men skillnaden är bara den att nu börjar han bli äldst i juniorserien. Han får mycket istid men får möta spelare som är både yngre, lättare och mindre erfarna.

Det fjärde året kallar jag katastrofåret. Han bli upplockad i A-truppen. Sitter mestadels på bänken. Spelar han från start blir det 8-10 byten om ca 30 sekunder. Inget PP, inget BP och definitivt inget spel då matcherna står och väger. Mellan matcherna blir det varvat lite J-träning och A-träning av "köra ur gårdagsmatchen karaktär". Matchningen sker i J-laget. På läktaren har han bara flickvännen kvar. Han spelar inte alla då han är "backup" på bänken i A-laget som antingen spelar lördag eller söndag. I juniorena är han nu en av de gamla "rinkrävarna". Som sista års junior åker han och briljerar mot spelare som i genomsnitt är 2 år yngre och med allt vad detta för med sig. Några enstaka matcher kanske han lånas ut till ett allsvenskt lag – om han är tillräckligt bra. Detta ses ju som bra. I bästa all får han försöka komma in i det laget under några veckor. Han lär känna laget och tränaren får kläm på om han är skolad nog, att spela i utsatta lägen eller ej. I flera fall kommer spelaren till direkt matchstart med allt vad det innebär.

Då första nedsläpp sker i J-VM har den svenska spelaren spelat ca 110-130 matcher om poäng. Till detta kan räknas landslagserfarenheter precis som de övriga spelarna i de andra nationerna.

Det femte året påverkar inte J-20 VM men är för flera även det ett katastrof år då de som en av Sveriges bästa och mest lovande fortfarande får alldeles för lite istid under period i sitt hockeyliv då de borde spela som mest för att utvecklas. Många får börja i div 1 eller allsvenskan och får där en chock hur bra spelaren faktiskt är, de som gjort sisådär 3-7 allsvenskor med 32 stenhårda matcher på hösten och ett 20 talet på våren. Vara på två 3 kvällar i veckan! Den landslagsmässige, unga 7:e backen i elit laget får börja om i allsvenskan och finner att han där kanske inte ens är bland de 4 bästa. Han får börja om!

För elitklubben är han en ytterst lovande talang och ett väldigt bra ekonomiskt alternativ att ha i fjärdefemman – **Men katastrofalt sett till individens bästa hockey mässigt och i slutändan för vår svenska ishockey!**

Är det på detta sätt vi skapar spelare hårdhudade nog att åka ner i sarghörnen och plocka upp besvärliga puckar och göra något klokt av dem mot Jänkare och Canadicker???

Är det i dessa miljöer vi lär oss vara iskalla, hålla hög självkontroll i matchernas alla stridigheter i matchernas viktiga skeden??

Är det under dessa förhållanden vi lär spelarna att bryta på mål, vara beredd att offra armen för att komma till målchans mot storväxt försvar?

Är det ur denna skola vi får fram spelare som förväntas behärska både powerplay och boxplay till fullo mot motståndare av elitserieklass och under högsta stress under ett Junior VM???

Låt oss jämföra detta med hur det ser ut för Canadicken under samma period i sin utveckling.

Först ska sägas att USA och Canada har likvärdiga seriesystem. I Canada spelar man dock fler matcher. I USA spelas mellan 40-50 matcher + slutspel. Lagen består av spelare upp till 22 år, vilket innebär att ligan är mycket tuff även den. Båda ligorna draftar spelare till sina lag. De försöker alltså tvinga på sig de bästa unga spelarna till sina lag i NHL stil. Har de tvingat en spelare tänker de satsa på honom. Högsta ligan i Canada heter Major Junior A. Det finns 3 Major ligor och där spelar Canadas absolut bästa juniorspelare. Medelåldern är hög, ca 1.5 år äldre än den svenska högsta ligan, och alla lag har maximalt antal överåriga, dvs 3 stycken. Mediainteresset är likvärdigt med det svenska för elitserien. Publiksnittet ligger kring 4.500 åskådare. Ledarstaberna är oftast mycket gedigna med både fystränare och målvaktstränare som ingår. Inför säsongen har de en s.k. "Camp", dit ett stort antal spelare kommer för att visa upp sig för att KRIGA TILL SIG en av de åtråvärda platserna i Major Junior A laget. Jag kan tänka mig att det påminner om hingstutsläppen om vårarna. Grundspelet ligger på ca 72 matcher och resorna är både många och långa. Med slutspel blir det sammanlagt mellan 80 och 90 matcher. Skolan kommer i andra hand och det är till stor del bara hockey som gäller. För de bästa tillkommer sedan slutspel och det bästa laget från varje liga gör sedan upp om Memorial CUP där det bästa laget i hela Canada skall koras.

Den unge spelaren får således komma in i mycket tuff värld direkt. Mycket matcher, långa resor, vuxet motstånd och hårt fysiskt intensivt spel och prestera inför stor publik, flera gånger i veckan. Första året blir det som regel spel i en 4:e line med varierad mängd istid. Under åren som följer består antalet matcher men istiden ökar. Sista två åren av sin juniortid har de bästa mycket istid. Spelar första och andra powerplay och boxplay mot de andra lagens motsvarande.

Då han kommer till ett JuniorVM har han spelat mellan 220-260 matcher!! Det är med härdade, unga vuxna män Nordamerikanerna kommer till JuniorVM för att göra upp.

Jämför dessa 220-260 matcher med våra 110-130. Har skillnaden någon betydelse?

Med vårt nuvarande "system" är det med andra ord en gåta hur vi någonsin skall komma ikapp dessa gällande mental styrka, hårdhet och yttersta lidelse.

NÅGOT DRASTISKT MÅSTE GÖRAS OCH DETTA OMGÅENDE!!!!

För varje år vi kommer fortsätta på nuvarande spår kommer vi fortsätta halka efter!!!

Mera Canada (och Finland)

Efter att ha följt Canadas lag genom årets VM genom matcher och träning får jag känslan av att de är en arme – bestående av unga stolta idrottsmän - utsända från Canada – för att ta hem guld.

Krasst kan vi konstatera att skillnaden mellan Svensk och Canadensisk ishockey är som den varit. Vi är i totalen steget efter fortfarande. Urvalet av spelare, spelar stor roll då både USA och Canada har tillgång till ca 10 gånger så många lirare. I Canada är dessutom ishockeyn sporten nummer 1 och de bästa atleterna kommer också därför till hockeyn. (Vi konkurrerar på ett annat sätt med i första hand fotbollen här hemma. I det sammanhanget är det viktigt att vi börjar visa resultat inom ishockeyn. Fotbollens uppsving i Sverige har stort samband med fotbollslandslagets framgångar. Som jag varit inne på tidigare tror jag det dessutom är viktigt att vi inte sållar bort de som står på gränsen till olika distriktslag för tidigt. Vi kan inte ha talanger som överger hockeyn och börjar rikta in sin skalle på fotboll istället, redan som 13 åringar. Vårt urval är ju redan begränsat.)

Vi kan lika krasst konstatera att Canadensarna fortfarande är bättre på flera avgörande saker än oss. De ligger före oss på målvaktssidan, de är tätare i defensiven, spelar tuffare och är bättre på att få pucken i mål. Inga nyheter. Så här har det varit genom hela den moderna ishockeyn.

En intressant fråga är ju vad vi lärt av dem under de sista 30-40 åren?

Att de sneplat på oss en längre tid gällande ledarskap, teknik och spel är fullt klart. De som vinner Stanley Cup gör det genom klokt lagspel med tät defensiv som grund. Det coachas på 4 kedjor, alla med tydliga roller. Om Toronto skrevs det för en tid sedan om den ”sossehockey” de bedrev då Sundin i stort hade lika mycket istid som de i 3:e och 4:e line. Tittar vi på de spelare Canada plockat med sig till årets JVM så kan de både spela stentufft och göra mål på ryskt 70-tals manér. Mycket av detta har de plockat till sig genom att studera oss och ta lärdom av alla de européer som åkt över och lirat där borta.

Vad har vi i Sverige gjort för att lära av dem??? Låt oss jämföra med Finland.

Finland var under 70 och 80 talet rankade som 5-6:a i värden. Sedan början på 90 talet har de sökt kunskap utanför gränserna och gjort en rad konkreta saker för att närma sig toppen. Jurzinov drev ledande TPS under flera år och skänkte många idéer om hur det skulle tränas sommar som vinter från den ryska skolan. Curre Lindström gav ledarskapet en kraftig knuff framåt som jag tror de i många stycken lever efter än idag. De minskade rinkarna för att skapa en intensivare ishockey och resultatet har ju blivit att de idag spelar en intensivare tuffare ishockey och totalt sett har fler bra målvakter. Gällande målvakterna har de sedan början på 90-talet haft en mycket omfattande målvaktutbildning med många skickliga instruktörer. Det börjar ge frukt nu. I NHL lagens organisationer hittar vi just närmre 10 Finska målvakter idag mot våra 3-4. (Salo, Hedberg, Tellqvist, Holmqvist).

Några andra intressanta saker de gjort de senaste åren för att komma åt flera tuffa matcher är bl.a. att högsta juniorligan inte spelar samma dag som högsta seniorligan. Detta gör att ingen junior behöver sitta och titta på medan hans juniorlag spelar. Ett annat intressant projekt är att de spelat med ett Juniorlandslag i Finska div 1. Där har det luftats närmre 60 spelare. Totalt inventerade de nästan 80 spelare. (Dessa 80 fick under sommaren en Finsk landslagströja hemskickad med budskapet att "vi kommer att följa dig under hösten". Tror ni dessa killar blev motiverade till att ge järnet?)

Dessutom har man i Finland begränsat antalet utlänningar till max 4 stycken i varje lag (enligt den uppgift jag har). Detta bereder plats för fler unga egna spelare. (Skulle vi göra motsvarande i Sverige uppskattar jag att det skulle beredas plats för ca 25 Svenska spelare. Naivt att tro att juniorer skulle fylla alla dessa luckor, men 8-10 av dem kanske och resten av de allra bästa allsvenska spelarna.) I Finska Juniorlandslaget spelade hela 15 killar ordinarie i Finska högsta ligan. 8 killar var inne i sina lags första 3 formationer. Komplettera detta med ett par killar som redan är över och är nära spel i NHL så förstår alla att de har ett väl rustat lag som kommer till JVM.

Det är bara inse att deras intensiva energirika hockey just nu skördar större framgångar på juniorsidan än vår. Än så länge känns det trots allt att vi är steget före dem på A-lagsnivå men hur kommer det att se ut om 4-5 år????

Det råder inget tvivel om att våra juniorer och hanteras på ett annorlunda sätt än Finnar och Canadicker. Som jag tidigare varit inne på kommer en Canadick med ca: 250 matcher i ryggen till ett JVM. Och just att de ska spela mycket matcher och bli stjärnor i sina juniorlag innan de plockades in i NHL är en klar strategi. Där är resonemanget sådant att det är bättre att han stannar ett år till i juniorligan, spelar 80-85 matcher till, spelar i första uppställningen med allt vad det innebär, än att han för tidigt kommer till NHL och där får för lite istid för att kunna utvecklas.

Spelmässigt präglas deras ishockey av enkelhet och beslutsamhet. Trots att de kanske spelar världens mest traditionsrika och lättanalyserade är de oerhört svåra att slå. Det gör det enkla och så oerhört bra. Det är inte mycket som skiljer de Canadensiska lagen åt sett till det spelmässiga. Detta tror jag är en stor fördel då coacherna på kort tid ska sätta ihop ett lag och få det att funka spelmässigt.

Spelmässigt håller de sig till hockeyns ABC. FW alltid redo att avlasta backar då backar är satta under press i uppspelen. CF redo möta i mitten. Man lyfter ut puckar ur zon och nöjer sig med det, inser att det inte går att spela på varje puck. I flygande anfallen vårdar de mer nu än tidigare. De försöker ta in puck under kontroll i full fart efter kanter och bryter sedan stenhårt rakt på mål. 2:an över blå går med full kraft på mål och 3:an släpar för dropp och skott. Backar är backar och täcker upp forwards. I försvaret samlar de ihop sig likt vi vårt 2-2-1 om motståndarna har pucken under full kontroll. På rätta puckarna forecheckar de stenhårt utifrån 2-2-1 modellen. De fullföljer konsekvent. I matchinledningarna eller då motståndarna är på väg in i matcherna är detta extra tydligt. Då vill de ta kontrollen genom det fysiska spelet. Backarna står sällan upp på egen blå utan riktar in sig på att hålla forwards utanför och ge dem dåliga skottvinklar. Generellt sätt har de storväxta försvar vilket gör det svårt att ta sig in på mål. I powerplay jobbar de mot mycket skott och på att få in 3 spelare på mål, 2 inåkandes från sidorna för att ta retur och en mer stationär för att skymma och styra. Men de har även varianter för att avsluta nere. Efter att ha följt dem vid "rinkside" under 3 JVM konstaterar jag att de gör oerhört lite misstag och spelar mycket disciplinerat. De tar ytterst få utvisningar och det anmärkningsvärt eftersom de kanske spelar den tuffaste hockeyn av alla lag. Efter samtal med den canadensiska ledningen om bland annat detta fick jag klart för mig att de spelare som tar för mycket utvisningar inte plockas med i truppen. De är ju i mästerskapen för att vinna!

Fysiskt är de turneringens klart mest storvuxna lag. De väger nästan 2 kg mer i genomsnitt än Tjeckerna som anlände med det näst tyngsta. Som nämnts tidigare, väger backarna i genomsnitt 93.6 kg och forwards 89.2. Jämför detta med våra backar på 84.0 och forwards 84.1. (Då många hävdar att detta är en kampsport är det ju fantastiskt att vi fortfarande får ställa upp i deras viktklass!) Dock ser jag inga bodybuilders i laget. Vältränade men absolut inga överdrivna styrketräningsprodukter. Deras fysträning inriktas till största delen styrkemässigt på ben och bål och styrketräning under balans. Mycket cykel ingår i deras jakt på kondition.

Mentaliteten är väl den egenskap som utmärker dem mest. De har kommit till VM för att vinna TILLSAMMANS SOM ETT LAG. Den beslutsamheten ses tydligt då vi tittar i vilket rasande tempo de startar upp matcherna och på hur tufft de spelar. De är redo att täcka skott, de ger järnet till bålet efter varje skift och samtliga spelare står mer eller mindre upp i bålet och följer det som händer på isen. Det är faktiskt härligt att se detta engagemang och lidelse!

Detta kan tyckas som någon slags glorifiering av Canada med jag ser det mer som sanna fakta och att vi har en del att lära. De är faktiskt inte bara en samling råskinn som bankar och slår, tutar och kör och kör över allt som kommer i dess väg. De är värda all respekt. Nu fick de se sig besegrade i finalen av USA. En nation som är på enorm frammarsch och som gjort en satsning på dessa kullar, 84-85:or, som går utöver de mesta satsningarna på ett juniorlag. De är till stora delar gjorda av samma skrot och korn som Canadickerna. Att de var bra visste vi innan då de vann VM för 18 åringar för två sedan men om dem berättar vi i en annan rapport.

Våra övriga huvudkonkurrenter

Ryssland kommer till detta VM med ett aningen svagare lag än tidigare. Trots allt är de härliga att titta på med sin fart och teknik. De befinner sig en bra bit före oss i dessa moment. De är livsfarliga i alla en mot en situationer och flygande anfall. Defensivt är de helt klart mänskliga. Kanske hänger samman med att detta år kommer med ett ganska småväxt lag. Mentalt tycker jag ryssen har vissa problem. De spelar riktigt bra och med en enorm energi då de flyter och är i ledning. Hamnar de i gungning eller i underläge har de en förmåga att börja spela för sig själva. I stället för att spela enklare börjar de dribbla och ska vara än mer konstruktiva. Detta blev deras fall i kvartsfinalen mot Finland. Ett par individuella misstag och matchen gick förlorad.

Tjeckien leds i år av supertalangen och lagkaptenen Jiri Hudler. Detta var hans 4:e JVM. Han är en oerhört skicklig spelare men ingen att hålla sig i då det blåser. Undertecknad skådade det Tjeckiska laget i 3 matcher varav 2 matcher mot Canada. Där vek de ner sig fullständigt och blev stundom förnedrade. Laget försöker ändå spela på sitt traditionella sätt med att försvara sig bra och kontra sylvasst. På detta sätt slog man Slovakerna med 4-1 och var där aldrig hotade.

Slovakerna spelar i grunden som Tjeckerna. Störväxta trygga backar skänker laget en mycket stabil defensiv att bygga spelet på. De har enstaka riktigt bra skyttar som inte behöver många chanser för att sätta dit den. De förlorar många gånger skottstatistiken klart men gnetar ändå till sig poängen med sitt försvar och pricksäkra skytte. Svåra att slå.

Schweiz har under åren skaffat sig en mycket bra lägsta nivå. De är ju med i varenda match. De spelar i grunden mycket defensivt med en stabil backsida som grund. Däremot är de än så länge inte i yttersta toppklass i offensiven. Det är det som hindrar dem från att ta ännu ett steg. De satsar mycket hårt på sina juniorer och de flesta i laget spelar redan i högsta ligan.

En återkommande reflektion över de starkaste lagen är ju deras störväxta försvar. Det är vare sig en nyhet eller konstigt att ett kraftfullt försvar är svårforcerat. **Men det riktigt intressanta är att de bästa nationernas kraftfulla backar tillhör de bästa skridskoåkarna i laget, kan hantera pucken, leverera pass och skjuta skarpt i dagens internationella topp!!** Här har vi inom svensk hockey något stort att jobba med.

Det är bara att konstatera att världshockeyn är betydligt bredare nu jämfört med för ett antal år sedan.

Framtiden – Vad händer efter Foppa/Sundin epoken?

Lite vägledning kan vi få om vi studerar NHL lagens drafter de senaste åren. Att vi har några av världens absolut bästa ishockeyspelare just nu skall vi vara oerhört stolta och tacksamma över. Det är de killarna som håller oss kvar på hockeykartan som en toppnation! Men vilka är det som kommer att ta över efter dem. Vad händer då de slutar?

Studerar vi drafterna från de sent fyllda 80:orna till de tidigt födda 84:orna ser vi följande:

Av dessa 30 högst rankade spelarna x 4 drafter, totalt 120 spelare har Sverige 9 spelare, varav 3 stycken som placerat sig bland topp 10. (Bröderna Sedin och Lars Jonsson).

Finland har 9 bland de 120 och 4 spelare inom topp 10. Tjecker och Ryssar lika många med 18 var bland de 120 varav 5 var på topp 10 listorna.

USA och Canada abonnerar i stort sett på de övriga platserna. Ca: 60 spelare av de 120 varav 20-22 man på topp 10 listorna.

Om det går att dra några slutsatser av detta kommer det att bli mycket USA, Canada, Tjeckien och Ryssland i framtiden.

Trots detta känns det som att vi rullat igång något i Sverige. Jag har tidigare berört flera konkreta punkter. **Men detta är långt ifrån tillräckligt! Är vi intresserade av att även i fortsättningen vara en toppnation inom ishockeyn räcker det inte bara med att strikta upp det på ungdomssidan!**

Här självklart oerhört viktigt att fortsätta jobba upp hockeyns ABC men nästa projekt är ju hur vi ska få våra unga spelare att spela med högre energi och offervilja – större lidelse än vi gör just nu och hur vi ska få fram fler vinnarskallar.

Då det gäller de sista frågeställningarna handlar det mycket om vilka redskap vi har. Canada och USA har ju sina ”Try outs” och tufft matchande där de tuffaste och bästa överlever och kommer till NHL och sina landslag. Finnarna har ju sina små rinkar, begränsat antalet utlänningar och synkroniserat ihop junior och seniorligor med varandra.

Vad är vi beredda att göra för förändringar för att komma närmre toppen och stå oss i den allt mer hårdnande konkurrensen??

Nedan följer en rad förslag med konkreta åtgärder

1. Begränsa antalet utlänningar i elitserien och allsvenskan. Gör vi inte detta omgående fortsätter vi bara att gräva vår egen grav. Minskar antalet kan vi släppa fram fler egna killar. Juniorer skall släppas fram om de är tillräckligt bra, inte bara för att de är juniorer. Lika viktigt är det att vi inte har dem på bänken i Elitserien, ”för att de bara är juniorer”. Måste vara slut på detta! Ut med dem i Allsvenskan och låt dem härdas. Det finns ett 8-10 juniorer i varje kull som kan ta klivet in i elitserien och för dessa måste de beredas plats och få dem att härdas där. Spelare 10-30 i landet måste ut i Allsvenskorna. Att tvingas vara på ta 3 gånger i veckan, 50 matcher på en säsong, är utvecklande. Att kliva in och spela mot Nybro borta, ett hårdnackat gäng med en snittvikt på 90-92 kilo och som smäller på rejält, i en trång ishall, så trång att det känns att du har publiken i båset. 2000 galna smålänningar på läktaren, som skriker i kör så fort du petar på någon i hemmalaget och som hejar fram sitt lag genom hela matchen. **Detta är något helt annat för den blivande J-VM spelaren än att lira inför syrran och föräldrarna, spela mot lirare som är både yngre och lättare, där du i många matcher aldrig behöver prestera max men ändå vinna.** (Gällande fysiska storleken har jag ej vågat räkna ut snittet i J-20 super elit. Landslaget snittar 84 och är nästan lättast i hela VM. Hur är det då i J-ligan?)
2. Se till att varje elitserieklubb skaffar en fast samarbetspartner i allsvenskan inför varje säsong. De flesta allsvenska klubbarna skulle dra nytta av detta samtidigt som elitlagens Landslags juniorer, 7:e backar och 13:e forwards kan spela fullt ut i allsvenskan. I NHL kallas spelare in från lagens farmargång vid skador. Vi borde bädda för att kunna göra likadant. Det är just nu alldeles för många spelare som i sina viktigaste åldrar får sitta på bänken istället för att spela. Se punkt nr 1.
3. Tänk bredare gällande seriespelet för juniorerna. Regionalt kanske det går att hitta någon form där elitjuniorerna får möta seniorer om poäng.. Juniorer kan komma med farten vilket kan utveckla seniorlaget. Seniorerna kan ge de yngre lektioner i spel och tyngd.
4. Stenhårt jobb för att höja snittådern i juniorligorna. Viktig del i detta är att jobba mot att hockeygymnasieutbildningen sträcks över 4 år istället för nuvarande 3. Många duktiga, seriösa killar fastnar tyvärr för ofta i sin mindre klubb då han ej får med sig skolpengen. Det är för många bra spelare som på detta sätt blir stängda att komma vidare. Kan vi göra något åt detta?
5. Tränare och klubbar måste höja den totala kravbilden för juniorspelaren. Individuellt så tillvida att spelaren skall ha helt klart för sig de fysiska kraven och de hockeybasala kraven som ställs på högsta nivå. (Vi har idag 2 kedjor som kommer till VM och muskulärt ligger 2-3 år efter sina motståndare, är 7-10 kg lättare än genomsnittet. Vi har spelare som saknar elementära taktiska brister i spelet kring linjer, hur avlasta, ligga på rätt sida, när du ska utmana och när du ska låta bli, vad som gäller i början och slutet av matcher och perioder).

6. Säkerställ att ansvariga för distriktslag har klart för sig vilka egenskaper som är viktiga för att bli riktigt bra som junior och senior. Faktum är att dessa killar är bland de absolut viktigaste hockeyledarna i landet. Det är ju dessa som plockar ihop TV-puck lagen. Och om du som spelare kommer med där eller ej har idag en enormt stor betydelse då denna uttagning i de flesta fallen ligger till grund för om spelaren kan komma in på hockeygymnasium eller ej. Det är oerhört viktigt att vi inom svensk hockey satsar på de rätta hästarna. (Undertecknad är dessutom kritisk till hela detta med Tv-pucken. Det är viktigt att det spetsas till ibland men jag får för ofta känslan av vi kapar bort för många spelare med den rätta karaktären och innerliga viljan att verkligen bli bra då de kanske är sena i puberteten eller slås ut för de är kantiga beroende på att de växt 15 cm på ett år. Många av stjärnorna i Tv-puck åldern har ofta haft det väldigt lätt som pojklagspelare och klarar inte omställningen då det blir tuffare. Jag anser att svensk hockey skall försöka hålla fler spelare kvar på banan längre upp i åldrarna.)
7. Utveckla ett scouting/rapporteringsystem för alla tränare. Förbundskaptener kan omöjligt vara ute i varje buske och bevaka. Varje tränare på nivå måste ha en uppfattning och känsla om att han kan ha en spelare bra nog att testas för ett juniorlandslag. Alla bra juniorer finns ej på hockeygymnasierna. Det finns många guldkorn i skogarna, men förbundet måste tipsas om dem.

***Upp till diskussion, snabbt till beslut.
Vi ska inte tappa en säsong till!!!***

Mikael Tisell